

## Chương 3

# Chẳng Chừa Một Món

**V**ạn Mã Đường chủ vẫn tay đặt lên mặt bàn, ngồi yên tại chỗ, thần sắc an tường.

Con người đó như trầm tĩnh muôn đời, dù cho quanh mình có đất lở trời long, không một biến cố nào làm xao động nổi ít nhiều.

Thậm chí, y không nhìn Mộ Dung Minh Châu nửa mắt.

Mộ Dung Minh Châu biến sắc mặt xanh dờn, tay thì cứng, song mắt trừng, hướng về cái đồng kiếm trên bàn.

Lâu lắm, y miễn cưỡng hỏi:

- Bọn họ ?

Họ là chủ nhân các thanh kiếm !

Hoa Mãn Thiên đáp:

- Chưa sao !

Vân Tại Thiên mỉm cười, thốt:

- Trên thế gian phỏng có bao người thừa dũng khí đồng tồn vong với đao, kiếm ! Kiếm dám gây, để bảo vệ người, người thì không dám gây để đồng chung số phận của vật từng giúp ích hơn một lần ! Người kém cả vật vô tư, người không đáng hãnh diện !

Lạc Lạc Sơn lại cười vang:

- Cho nên người thông minh không mang đao không đeo kiếm !

Lão vẫn còn ngoẻo đầu nơi cạnh bàn. Lão vươn tay ra, quơ quơ, rà rà trên mặt bàn, rồi lẩm nhẩm:

- Rượu đâu ? Sao mà ở đây, chỉ có đao, có kiếm, toàn là đao kiếm, không hề có rượu !

Vạn Mã Đường chủ cười lớn.

Lần thứ nhất, y bật cười thành tiếng.

Rồi y thốt:

- Hay ! Hối hay vô cùng ! Hôm nay mời các vị đến đây, bốn đường chỉ muốn cùng các vị say tít cung thang, say lệch đất trời, làm gì không có chuẩn bị rượu ?

Y cao giọng hơn một chút hướng về thuộc hạ:

- Sao chưa dọn cái gì ra ?

Lạc Lạc Sơn ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt lừ đừ, hỏi lại:

- Có phải là không say thì đừng hòng rời tiệc ?

Vạn Mã Đường chủ gạt đầu:

- Vậy đó !

Lạc Lạc Sơn lại hỏi:

- Còn như say ? Say rồi có ra đi được chăng ?

Vạn Mã Đường chủ thản nhiên:

- Dĩ nhiên là được !

Lạc Lạc Sơn buông tiếng thở dài đoạn ngoẻo đầu cạnh mép bàn như cũ, lẩm nhẩm:

- Vậy là ta yên chí lớn ! ... Rượu đâu ?

Rượu đã được dọn lên.

Chén vàng, bình bạc, đĩa ngà, rượu bốc thơm, thức ăn bốc thơm, sức hấp dẫn của rượu và thức ăn không xóa tan bầu không khí trầm nghiêm đến lạnh.

Rượu, màu phỉ thúy, sắc mặt của Mộ Dung Minh Châu càng xanh hơn.

Y tự hỏi: nên ngồi xuống hay phải đứng đó, đợi mời !

Đi ra, thì chắc chắn không thể rồi, bởi ra phải lấy kiếm, mà lấy kiếm thì sự sanh.

Chưa phải lúc để cho sự sanh, dù y không sợ sự sanh.

Diệp Khai đặt tay nhẹ xuống mặt bàn, thốt:

- Rượu ngon thế này, hội vui thế này, có lý nào con người không bốc hứng ? Từ lâu nghe đồn Mộ Dung công tử là bậc văn võ kiêm toàn lại sành cầm ca, chẳng rõ công tử chịu cho nghe một khúc cao điệu chăng ?

Mộ Dung Minh Châu quay đầu lại nhìn chàng, ngưng thần.

Có hạng người vĩnh viễn tươi cười, những người đó vĩnh viễn không nuôi ác ý đối với bất kỳ ai, dù đối với kẻ thù !

Diệp Khai thuộc hạng người đó.

Mộ Dung Minh Châu nhìn chàng một lúc lâu, cuối cùng thở dài, thốt:

- Tốt !

Y cầm chén lớn, chén đầy rượu, y nốc một hơi cạn. Rồi y lấy đĩa, gõ vào chiếc chén, ca:

- Trời mệnh mang ! Đất thanh thang ! Chứa chan huyết lệ, trăng sáng mờ vàng ! Vào Vạn Mã, đao gãy bằng, người đời đoạn can tràng !

Vân Tại Thiên biến sắc ?

Công Tôn Đoạn vụt quay mình, trừng mắt giận. Bàn tay cứng hơn thép của y nắm chắc đốc loan đao.

Nhưng, Vạn Mã Đường chủ thản nhiên như thường. Hơn thế, thần sắc của y tươi vui hơn.

Uống xong chén rượu, chừng như cái can đảm trở về với hương men.

Ca xong, y cao giọng hỏi:

- Các vị có ai nghe ca khúc đó chẳng ?

Diệp Khai đáp trước:

- Tại hạ có nghe ! Nghe rồi !

Mộ Dung Minh Châu chớp mắt:

- Nghe rồi các hạ có ý tứ như thế nào ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ nghĩ rằng có một câu trong khúc ca rất kỳ diệu !

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Một câu thôi ?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải ! Chỉ có một câu !

Mộ Dung Minh Châu lại hỏi:

- Câu nào ?

Diệp Khai nhắm mắt lẩm nhẩm:

- Dao gãy bẻ ... người đời đoạn can trường !

Chàng đáp lại, mơ màng:

- Dao gãy bẻ ... người đời đoạn can trường !

Chàng còn lặp đi lặp lại mấy lượt nữa.

Bỗng, chàng mở mắt ra, nhìn về Vạn Mã Đường chủ, điểm một nụ cười hỏi:

- Đường chủ có phát hiện chỗ kỳ diệu trong câu đó chẳng ?

Vạn Mã Đường chủ điềm nhiên:

- Xin cho biết cao kiến !

Diệp Khai tiếp:

- Trong câu đó, dao được đề cập đến, còn kiếm thì không. Tại sao chỉ nói dao gãy bẻ ?

Chàng chớp chớp đôi mắt, rồi chàng nhìn Mộ Dung Minh Châu, nhìn sang Phó Hồng Tuyết, cuối cùng nhìn luôn Vạn Mã Đường chủ.

Phó Hồng Tuyết ngồi đó im lặng, đầu vẫn cúi xuống, tay vẫn nắm chuôi đao, mắt vẫn nhìn đao.

Mộ Dung Minh Châu đã ngồi xuống tự bao giờ. Ánh mắt của y chớp luôn, miệng cười cười.

Khi ánh mắt của y và ánh mắt của Diệp Khai gặp nhau, ánh mắt của y chuyển sang Diệp Khai một ý niềm cảm kích.

Bây giờ đến lượt Phi Thiên Tri Thù ! Con người đã thay gã phu xe.

Y không thuộc hạng lắm mồm lắm miệng, cho nên từ đầu, y không nói một tiếng nào.

Bây giờ y cảm thấy cần kết giao bằng hữu với Diệp Khai.

Y đã quyết tâm rồi !

Lập tức y cạn chén rượu trước mặt, đoạn cau mày, hỏi:

- Đúng vậy ! Tại sao nhất định là chỉ đao gây thôi ? Tại sao thế ?

Hoa Mãn Thiên trầm gương mặt, lạnh lùng đáp:

- Chỗ huyền diệu của câu ca, chỉ có người sáng tác khúc ca mới biết được ! Các vị nên hỏi thẳng nơi người đó là hơn ?

Vạn Mã Đường chủ mỉm cười, thốt:

- Các hạ hỏi rất đúng !

Diệp Khai chớp mắt:

- Hỏi đúng người ? Đúng câu đáng hỏi ?

Vạn Mã Đường chủ không đáp ngay, chỉ tiếp:

- Đao và mã, đất Quan Đông, trong thiên hạ không nơi nào bằng ! Các vị có nghe lời truyền thuyết đó chứ ?

Diệp Khai trầm giọng:

- Quan Đông đao mã, thiên hạ vô song ? ... Giữa đao và mã, có quan hệ gì với nhau chẳng ?

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Nào chỉ quan hệ mà thôi ! Quan hệ phi thường nữa đấy !

Diệp Khai kêu lên:

- Ạ ?

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Hai mươi năm trước, trong võ lâm, thiên hạ chỉ biết Đao Mã Môn, chứ không biết đến Vạn Mã Đường !

Diệp Khai thốt:

- Rồi hai mươi năm sau, người ta chỉ biết Vạn Mã Đường chứ không biết đến Đao Mã Môn !

Nụ cười nơi miệng của Vạn Mã Đường chủ đã tắt. Thần sắc của y trầm trầm.

Lâu lắm, y mới thở dài, tiếp nối:

- Bởi toàn thể các nhân vật trong Thần Đao Đường đều chết hết cách đây mười bảy năm !

Một vài vết nhẵn hiện ra nơi gương mặt y, từ các vết nhẵn đó, phảng phất sát khí chập chờn bốc.

Nhìn y lúc này, ai ai cũng nghe lạnh xương sống ít nhiều.

Diệp Khai vẫn còn nhìn y, vẫn còn hỏi:

- Người trong Thần Dao Đường chết cách nào ?

Vạn Mã Đường chủ đáp gọn:

- Dưới nhát đao !

Lạc Lạc Sơn chột đập tay xuống bàn, rồi lẩm nhẩm:

- Bằng giá tan, chảy về nước, nước biển, sông, rạch, hồ, ao. Bằng giá do nước mà thành ! Đao thủ thần đao môn chết về đao, thật đúng cái đạo lý của đất trời, trở về nguyên thủy !

Lão tiếp luôn:

- Từ nguyên thủy mà ra, rồi trở về nguyên thủy ! Nổi danh vì đao, lập nghiệp trên đó ! Trả danh cho đao, trả sự nghiệp cho đao ! Đúng ! Đúng lắm ! ... Rượu đâu ! ...

Vạn Mã Đường chủ nhìn bàn tay của y bị đao chém đứt bốn ngón nghe Lạc Lạc Sơn nói.

Khi Lạc Lạc Sơn dứt lời, y gằn tiếng:

- Mỗi người của Thần Dao Đường là một bằng hữu, một huynh đệ của người trong Vạn Mã Đường. Mỗi người trong Thần Dao Đường đều bị đao chặt đứt đầu lâu, họ chết giữa mùa tuyết giá lạnh lùng. Món nợ máu đó, các huynh đệ trong Vạn Mã Đường hằng ghi nhớ suốt mười mấy năm qua, không ngày nào, không phút giây nào quên lãng.

Y ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt Diệp Khai, ánh mắt uy hiếp, câu hỏi cũng uy hiếp luôn:

- Sự tình như vậy đó, các hạ đã nghe rõ rồi. Bây giờ, bốn đường xin hỏi, tại sao các hạ thích cái câu đao gãy bằng ?

Diệp Khai không hề tránh ánh mắt của Đường chủ. Chàng vẫn thản nhiên như lúc mới vào đây.

Chàng trầm ngâm một chút, thay vì đáp, lại hỏi ngược:

- Mười bảy năm qua, Đường chủ chưa tra cứu ra hung thủ sao ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Chưa !

Diệp Khai lại hỏi:

- Bàn tay của Đường chủ ...

Vạn Mã Đường chủ chận lời:

- Một nhát đao tiện lìa mấy ngón ! Loại đao đó !

Đao đó là đao nào ? Loại cổ quái của Phó Hồng Tuyết hay loại loạn đao củ Công Tôn Đoạn ?

Diệp Khai cau mày:

- Nhận được thanh đao, sao lại không nhận ra người cầm đao ? Ít nhất, cũng thấy phảng phất dáng dấp như thế nào chứ ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Bỏ đao không mang nạ, nên nhận được !

Diệp Khai mỉm cười:

- Đao không mang nạ mới giết được người chứ ! Dùng lụa vải bao bọc bên ngoài, còn chém chết ai được !

Phó Hồng Tuyết nhìn xuống thanh đao của y, bỗng lạnh lùng hỏi:

- Nếu đao nằm trong vỏ ?

Diệp Khai đáp:

- Nằm trong vỏ cũng như được lụa vải bao kín, đao không giết được người !

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Đao nằm trong vỏ có phải là sợ bị nhận ra chăng ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Cái đó thì tại hạ không được hiểu. Tôi chỉ hiểu một điều này !

Phó Hồng Tuyết chờ nghe.

Diệp Khai mỉm cười, tiếp:

- Tại hạ chỉ biết, là nếu mình có liên quan đến vụ án mười bảy năm về trước, thì chẳng bao giờ mang đao vào Vạn Mã Đường.

Rồi chàng lại cười, đoạn tiếp luôn:

- Trừ khi là kẻ ngu si, chứ nếu khôn một chút, tại hạ mang kiếm, hoặc thương, hoặc vũ khí nào khác, chẳng khi nào mang đao !

Phó Hồng Tuyết nhìn Diệp Khai với ánh mắt kỳ quái.

Lần thứ nhất, y nhìn một người lâu như vậy.

Biết đâu lần thứ nhất mà cũng là lần cuối ?

Mộ Dung Minh Châu đã uống khá rồi, men rượu bắt đầu tạo ảnh hưởng nơi y.

Y cao giọng thốt:

- Cũng may, vụ lưu huyết xảy ra mười bảy năm về trước cho nên giờ đây, dù mang kiếm hay đao, cũng chẳng quan hệ gì.

Diệp Khai cười lạnh:

- Chỉ sợ vị tất !

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Hiện diện tại đây, trừ một Lạc tiên sinh ra, tất cả chỉ là những đứa bé con mười tám mười bảy năm trước ! Trẻ con làm gì có bản tính giết người !

Chợt Hoa Mãn Thiên chuyển hướng vấn đề, hỏi:

- Chẳng hay các hạ đã kết hôn rồi, hay chưa ?

Mộ Dung Minh Châu không hiểu hẳn hoi như vậy là có ý tứ gì.

Y gật đầu.

Hoa Mãn Thiên hỏi tiếp:

- Có con chưa ?

Mộ Dung Minh Châu đáp:

- Một trai một gái.

Hoa Mãn Thiên tiếp:

- Nếu các hạ có kẻ thù, trở về già không còn sức lực hoạt động nữa, thì ai thay thế các hạ báo thù ?

Mộ Dung Minh Châu đáp:

- Con của tại hạ chứ ai !

Hoa Mãn Thiên mỉm cười, không nói gì nữa.

Hắt bất tất phải nói gì nữa !

Mộ Dung Minh Châu trầm ngâm một lúc, rồi gượng điểm một nụ cười, hỏi:

- Các hạ nghi ngờ trong bọn tại hạ, có kẻ là con cái chi của hung thủ ?

Hoa Mãn Thiên nhất định không đáp câu hỏi đó.

Mộ Dung Minh Châu đỏ mặt, tiếp:

- Như vậy là Đường chủ cho mời bọn tại hạ đến đây với một dụng ý đặc biệt !

Hoa Mãn Thiên không đáp, Đường chủ đáp:

- Có !

Mộ Dung Minh Châu trầm giọng:

- Xin thỉnh giáo !

Vạn Mã Đường chủ từ từ nói:

- Có nhà, có người ở, tất có chó lẫn gà. Các vị từ xa đến, từng nghe chó sủa gà gáy dọc đường chẳng ?

Mộ Dung Minh Châu lắc đầu.

- Không nghe !

Vạn Mã Đường chủ hỏi tiếp:

- Các vị có biết tại sao chẳng ?

Mộ Dung Minh Châu đáp:

- Có lẽ người địa phương không nuôi chó, không nuôi gà.

Đường chủ lại hỏi:

- Biên thành là chốn sản xuất ngựa, làm gì trong trại chăn nuôi ngựa lại chẳng có chó, có gà ?

Mộ Dung Minh Châu chớp mắt:

- Thế là có nuôi ?

Đường chủ đáp:

- Riêng một Hoa trường chủ cũng có đến mười tám con chó mạnh khỏe từ Tây Tạng đưa sang !

Mộ Dung Minh Châu liếc xéo Hoa Mãn Thiên, rồi lạnh lùng thốt:

- Có thể là chó của Hoa trường chủ nuôi, không biết sữa. Phàm loại chó cắn người thời thường không sữa !

Hoa Mãn Thiên trầm giọng:

- Trên đời không có loại chó nào không biết sữa.

Lạc Lạc Sơn bỗng ngẩng đầu lên, cười mấy tiếng, đoạn thốt:

- Có một loại chó tuyệt đối không sữa.

Hoa Mãn Thiên bĩu môi:

- Chó chết ?

Lạc Lạc Sơn cười lớn:

- Phải đó ! Chó chết ! Chỉ có chó chết mới không sữa, chỉ có những kẻ chết mới không nói năng !

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Còn những kẻ say ?

Lạc Lạc Sơn điềm nhiên:

- Kẻ say chẳng những vẫn nói năng, mà còn nói năng nhiều, nói toàn những lời khó nghe !

Hoa Mãn Thiên lạnh lùng:

- Tuy khó nghe, song lại là những lời thật.

Lạc Lạc Sơn bật cười ha hả:

- Có phải những lời thật thường làm cho người nghe phải khó chịu không ? ... Rượu đâu ? ... Rượu !

Hoa Mãn Thiên cau mày mặt lộ vẻ ác rõ rệt.

Vân Tại Thiên chợt cất tiếng:

- Tại Vạn Mã Đường, vốn có chó đực hai mươi mốt con, chó cái mười bảy con, cộng lại là ba mươi tám con, gà mái được ba trăm chín mươi ba con, mỗi ngày cho độ ba trăm trứng. Hằng hôm phải giết độ bốn mươi gà thịt, số này không gồm trong số gà mái vừa kể !

Bỗng nhiên gã kể lể gà chó, như gã là một viên quản sự trong trà phòng, điều đó làm cho tân khách rất lấy làm lạ.

Diệp Khai mỉm cười, hỏi:

- Còn gà trống ? Được bao nhiêu con ? Nếu mà âm quá thịnh, dương quá suy, sự chênh lệch quan trọng, thì đường chủ nên bổ khuyết sớm đi, để tránh cái nạn gà mái hiếp đáp gà cồ !

Vân Tại Thiên cười nhẹ:

- Các hạ quả là một người có lòng tốt ! Rất tức hiện tại cái ý tốt của các hạ không còn dùng được nữa.

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao ?

Vân Tại Thiên bồng trầm gương mặt, gần từng tiếng:

- Ba mươi tám con chó mạnh, ba trăm chín mươi ba con gà mái trong Vạn Mã Đường, đều chết hết, đêm vừa qua !

Diệp Khai cau mày.

- Chết cách nào ?

Vân Tại Thiên càng trầm gương mặt hơn, tiếp:

- Dao chạng ngang cổ, đầu lìa khỏi xác.

Mộ Dung Minh Châu cười lớn:

- Nếu trường chủ muốn tìm hung thủ, tại hạ xin mách nước cho !

Vân Tại Thiên hướng qua y:

- A !

Mộ Dung Minh Châu ung dung tiếp:

- Hung thủ, hẳn là một tay nấu bếp, giả như bảo tại hạ giết một lần gần bốn trăm gà, tại hạ nhất định là không làm nổi !

Vân Tại Thiên lắc đầu:

- Không phải người của trà phòng !

Mộ Dung Minh Châu nhin cười:

- Lấy gì làm chắc ?

Vân Tại Thiên đáp:

- Người đó, giết một lúc hơn bốn trăm con cả gà lẫn chó, không một ai hay biết thì đương nhiên phải có đao pháp cực diệu ! Vung đao như thế là nhanh vô song rồi !

Diệp Khai gật đầu:

- Đao nhanh thật ! Nhanh ghê !

Vân Tại Thiên tiếp:

- Có đao pháp như thế đó thì giết người đâu còn là việc khó khăn !

Diệp Khai cười nhẹ:

- Nhưng phải biết muốn giết ai nên thực sự giết người.

Vân Tại Thiên liếc mắt qua Phó Hồng Tuyết, hỏi:

- Thanh đao của các hạ có thể giết một lúc hơn bốn trăm chó gà chẳng ?

Đao đâu có tự động giết người ! Chính chủ nhân của nó, điều khiển nó chứ !

Hỏi như vậy, có khác nào Phó Hồng Tuyết làm việc đó chẳng !

Hoặc giả, gã muốn hỏi, thanh đao sắc bén bền bỉ lắm không, chém luôn hơn bốn trăm nhát mà không nhục chẳng ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp:

- Giết gà, giết chó, bất tất phải dùng đến thanh đao này !

Vân Tại Thiên vỗ tay:

- Phải ! Phải !

Diệp Khai hỏi:

- Cái gì phải ?

Vân Tại Thiên giải thích:

- Có đao pháp như thế đó, có thanh đao như thế đó, thì khi nào âm thầm len lỏi trong bóng đêm làm cái việc giết chó giết gà !

Diệp Khai mỉm cười:

- Con người làm được việc đó nếu không có cái tật lạ thì cũng thừa thời giờ quá, không có việc chi làm để giết thời giờ.

Vân Tại Thiên chớp mắt:

- Chẳng lẽ các vị không thấy cái dụng ý của người đó ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không thấy !

Vân Tại Thiên tiếp:

- Dù các vị không thấy, thì cũng có nghe một câu tục ngữ chứ !

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Câu gì ?

Mường tượng Vân Tại Thiên lộ vẻ sợ hãi.

Nhưng rồi gã cũng thốt:

- Kê khuyến bất lưu !

Mộ Dung Minh Châu buột miệng kêu lên:

- Kê khuyến bất lưu ?! Tại sao phải có sự kiến kê khuyến bất lưu ?

Vân Tại Thiên nhát giọng:

- Nếu không giết hết, thì tránh đâu được cái hậu hoạn một cách vĩnh viễn ?

Mộ Dung Minh Châu cau mày:

- Chẳng lẽ hung thủ tàn sát Thần Đao Môn mười tám năm trước, giờ lại xoay qua Vạn Mã Đường ?

Vân Tại Thiên đáp:

- Có thể là vậy !

Gã miễn cưỡng tự khống chế lấy mình, nhưng sắc mặt vẫn biến xanh, thốt xong bốn tiếng, gã cầm chén rượu lên nốc cạn, rồi tiếp:

- Trừ bọn hung thủ năm xưa quyết chẳng có ai khác.

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Làm sao thấy như vậy ?

Vân Tại Thiên giải thích:

- Nếu không phải chung, thì kẻ nào khác giết chó giết gà làm chi ? Tại sao cần phải giết gia súc trước, giết người sau ? Chúng chẳng sợ đập cổ làm cho rắn sợ à ?

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Nhưng tại sao họ cần phải làm như thế ?

Vân Tại Thiên nắm chắc hai tay cứng như hai quả chùy, mồ hôi đọt nơi trán kết thành hạt to, cắn răng, gồng gân mặt, buông nặng từng tiếng:

- Chỉ vì chúng không muốn bọn tại hạ phải chết gấp, chết dễ dàng !

## o0o

Trong cảnh diện mông lung, chốc chốc tiếng ngựa hí vang rền, rồi tiếng gió vi vu từ ngàn xa cuốn đến.

Đêm thu đã lạnh, cái lạnh âm trầm, không buốt như khí giá ngày đông.

Gió lạnh rít bên ngoài, bên trong là cảnh tử tịch dù một số đông người đang quy tụ bên nhau.

Tử tịch, vì không ai nói với ai một lời.

Công Tôn Đoạn bắt đầu uống, cạn chén đầy, rót đầy chén cạn, để rồi uống cạn, rót đầy.

Hoa Mãn Thiên đã đứng lên, tay chấp sau lưng, bước tới bước lui cạnh những hình ngựa vẽ chạy bay nơi vách. Bước chân của hắn vừa nặng nề, vừa chậm chạp, chùng như quên nhắc chân, chùng như không nhắc nổi chân.

Phi Thiên Tri Thù nhợt sắc mặt trắng như giấy, ngẩng đầu lên, xuất thần.

Mộ Dung Minh Châu uống bao nhiêu rượu, rượu đó tự hồ biến thành mồ hôi, chảy thành giòng. Nếu vụ án cách mười tám năm không liên quan với y, thì tại sao y khiếp hãi !

Mồ hôi chảy ra như thế nếu không khiếp hãi thì tại sao ?

Vạn Mã Đường chủ tuy vẫn thản nhiên, tuy vẫn ngồi đoan chánh, nhưng tâm thần phảng phất chơi vơi ngoài thể xác.

Vô hình trung, đôi tay của y đặt lên mặt bàn, điều mà có lẽ chẳng bao giờ y làm.  
Đôi tay thiếu ngón chừng như dán chặt nơi mặt bàn.

Người ta nói, một say giải được ngàn sầu, người say bao giờ cũng sướng ! Không tuyệt đối thì cũng tương đối.

Nhưng, Lạc Lạc Sơn có say thực sự chẳng ?

Diệp Khai vẫn còn giữ nét cười nơi khoé miệng.

Chàng là người duy nhất tại hội trường, không cải sắc, không biến thái độ.

Chàng vẫn là chàng, luôn luôn còn là chàng.

## o0o

Những ngọn đèn sáp từ từ nhỏ lại. Ngọn đèn thấp dần ! Thấp dần, gần tàn lụi.

Gió vuốt quanh bức bình phong gỗ to lớn bên ngoài vút vào đại sảnh, tạt qua các ngọn đèn, lửa đèn rạp xuống, bật đứng lên, gió lồng lộn xoáy trong không gian, làm các ngọn đèn chao chao chực tắt.

Không ai lưu ý đến gió, không ai nghe cái lạnh của đêm thu theo gió rải khắp sảnh phòng.

Nguồn tâm tư của họ cũng dao động như các ngọn đèn, sắc diện của họ biến đổi liên hồi, hoặc trắng, hoặc xanh, hoặc hồng, bất nhất.

Một lúc lâu, Mộ Dung Minh Châu miễn cưỡng cười một tiếng, thốt:

- Tại hạ có một điều này, chưa được hiểu cho lắm !

Vân Tại Thiên buông lơ là:

- Ạ ?

Mộ Dung Minh Châu đáp:

- Họ đã tàn sát tận tuyệt nhân số của Thần Dao Môn, thì các vị ném trên họ của báo phục thâm cừu, mới phải chứ. Tại sao các vị chưa tìm họ mà họ lại tìm các vị trước ?

Vân Tại Thiên trầm giọng:

- Thần Dao, Vạn Mã, xuất xứ đồng nguồn, hoạn nạn đồng chịu, lợi lộc đồng chia !

Mộ Dung Minh Châu tiếp:

- Các hạ muốn nói, họ cũng có thù đối với Vạn Mã Đường cũng như đối với Thần Dao Môn ?

Vân Tại Thiên gật đầu:

- Một mối thù nghìn năm không giải tỏa !

Mộ Dung Minh Châu chớp mắt:

- Cho nên tận diệt Thần Dao Môn, họ chỉ mới làm được phân nửa việc. Họ tìm Vạn Mã Đường thanh toán nốt cho xong phần việc còn lại ! Họ đi trước các vị, họ tìm ngay các vị, mà không chờ các vị tìm họ !

Vân Tại Thiên gật đầu:

- Như vậy đó !

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Tại sao họ đợi mãi đến mười tám năm sau mới bắt đầu thanh toán phần việc còn lại ? Về các vị, thì sự đảm cách thời gian có lý do. Bởi các vị không tìm ra tung tích hung thủ. Chứ còn họ ?

Vân Tại Thiên như chơi vơi tận phương trời xa trở về, từ từ thốt:

- Hạ được Thần Dao Môn, chẳng phải là họ thành công dễ dàng. Họ tiêu hao nhân tài không ít, lực lượng suy giảm nặng, thì mười tám năm qua chưa hẳn là thời gian vừa đủ cho họ tu chỉnh cơ cấu để có lại phong độ của ngày xưa. Họ chờ mười tám năm sau mới bắt đầu hoạt động, cái đó không lạ lắm.

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Nghĩa là lúc đó, họ không còn thực lực dồi dào, để khai chiến với Vạn Mã Đường !

Vân Tại Thiên gật đầu:

- Thần Dao, Vạn Mã có lực lượng suýt soát nhau, họ mang cái suy tàn đến Vạn Mã, thì mong đặc ý.

Rồi gã tiếp:

- Mười tám năm qua, rất đủ thời gian cho bọn hậu sanh của cừu nhân trưởng thành ! Tại hạ nghĩ, lớp người trước hầu hết đều thương vong, muốn đối phó với Vạn Mã Đường chúng phải trông mong vào lớp nhỏ, chúng chờ đợi cái lúc lớp nhỏ trưởng thành.

Mộ Dung Minh Châu chớp mắt:

- Bằng vào cái lập luận đó, các vị có ý hoài nghi bọn tại hạ !

Vân Tại Thiên trầm giọng:

- Món nợ máu tuy trải qua từ mười tám năm dài, đối với bọn tại hạ, vẫn còn mới, như mới xảy ra ngày hôm qua, hôm kia. Mấy trăm huynh đệ trong Vạn Mã Đường sẵn sàng ngã gục trong một cuộc chiến tương lại. Tự nhiên bọn tại hạ phải đề cao cảnh giác. Bọn tại hạ bắt buộc phải chú ý đến những gì cần chú ý. Người ta nói, dè dặt bao giờ cũng vẫn hơn.

Mộ Dung Minh Châu phản kháng:

- Nhưng bọn tại hạ chỉ vừa đến đây thôi ... Chỉ mới đến trong đêm qua thôi mà ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Vì chúng ta đều là những kẻ lạ, cho nên sự hiềm nghi tăng gia quan trọng.

Mộ Dung Minh Châu cau mày, hỏi:

- Tại sao ?

Diệp Khai tiếp:

- Tại vì tâm não. Chúng ta là người lạ vừa đến đây, đến đúng lúc việc giết chó giết gà xảy ra.

Mộ Dung Minh Châu lắc đầu:

- Chẳng lẽ chúng ta vừa đến là động thủ ngay ! Chẳng lẽ chỉ có bọn nào đến trong đêm qua mới đáng bị nghi ngờ, còn những người đến trước bảy tám hôm lại không động thủ ?

Diệp Khai từ từ thốt:

- Mười tám năm ôm hận, mong có dịp báo hận, gặp dịp rồi, ai lại chờ bảy tám hôm sau ? Đến là động thủ ngay, đến mà còn chờ, là mất dịp, ai chịu nổi sự nôn nóng ?

Mộ Dung Minh Châu lau vệt mồ hôi trán, lẩm nhẩm:

- Tại hạ không đồng ý với lập luận đó ! Cái đạo lý bên trong mù mờ quá. Thật là khó hiểu !

Diệp Khai điềm nhiên:

- Hiểu cũng tốt, không hiểu cũng tốt ! Chung quy, chúng ta vẫn phải cảm kích !

Mộ Dung Minh Châu trố mắt:

- Cảm kích ?

Diệp Khai nâng chén lên nhấp một ngụm rượu, điểm một nụ cười, tiếp:

- Nếu chúng ta không bị hiềm nghi nặng như thế này, thì làm gì uống được các thứ rượu tàng trữ lâu năm của Vạn Mã Đường ?

Lạc Lạc Sơn vỗ bàn cười lớn:

- Hay ! Nói nghe hay ! Hay quá ! ... Rượu đâu ? ... Rượu ! ...

Lần này, lão vươn tay, cầm chén rượu, uống liền, không như lần trước, gọi rượu mà không màng đến rượu.

Mộ Dung Minh Châu lạnh lùng:

- Rượu này mà các hạ vẫn uống được, thiết tưởng không dễ dàng cho !

Lạc Lạc Sơn trừng mắt:

- Tại sao lại không uống được ? Chỉ cần cái tâm không thẹn với việc làm bất chánh thì dù cho họ có nghi ta là kẻ giết chó, giết gà, họ nghi cứ nghi, quan hệ gì đến ta mà không uống được rượu ?

Lão gọi:

- Rượu đâu ! ... Rượu ! Chẳng lẽ lại hết rượu ?

Nhưng rượu vừa được mang đến là lão ngoẻo đầu xuống mép bàn, rồi thở ồ ồ.

Hoa Mãn Thiên ghét lão cực độ, chỉ muốn vung một quyền đánh lão ngã xuống nền rồi chụp xác lão ném ra ngoài.

Nhưng hắn có kiên nhẫn lạ, nên dù hận, hắn vẫn dần được.

Bằng cố là hắn đứng trơ trơ giữa đường, suốt đêm dài chờ mời được khách.

Có điều, đối với Lạc Lạc Sơn, hắn đổ kị cùng cực, đổ kị đến độ không còn kiên nhẫn nổi.

Diệp Khai thích thú vô cùng.

Chàng vốn thích hoạt cảnh, có cái gì náo nhiệt là chàng quyết xem cho kỳ được. Chàng còn mong mỗi nhiệt náo xảy ra đều đều, nếu không thì những ngày dài bình lặng, thật là vô vị, thật là chán, kiếp nhân sinh phí phạm quá !

Trong khi chàng quan sát những người khác thì Vạn Mã Đường chủ quan sát chàng !

Hiển nhiên, Đường chủ thấy rõ chàng đang thích thú.

Rồi chẳng biết vô tình hay hữu ý, Diệp Khai quay đầu lại, bốn mắt chạm nhau, bốn mắt sắc bén như đao.

Đao chạm đao tóe lửa. Mắt chạm mắt, cũng tóe lửa luôn !

Đường chủ gượng nở một nụ cười như muốn nói gì.

Lúc đó, Mộ Dung Minh Châu bỗng cười lạnh, thốt:

- Hiện tại thì tại hạ hoàn toàn minh bạch !

Vân Tại Thiên hỏi:

- Minh bạch cái chi ?

Mộ Dung Minh Châu tiếp:

- Hẳn Tam Lão Bản cho rằng trong bọn tại hạ, có một người chuyên tâm đến đây báo cừu phục hận. Tam Lão Bản muốn tra cứu xem người đó là ai ! Cho nên có cái ý mời cả bọn đến !

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Có tra cứu được không ?

Mộ Dung Minh Châu lắc đầu:

- Không ! Chỉ vì, người đó không mang chiêu bài hung thủ nơi mặt. Còn như bảo người đó tự nhận, thì hẳn là Đường chủ không toại nguyện đâu !

Dừng lại một chút, y tiếp:

- Cho nên, tại hạ nghe cuộc hội họp đêm nay phải có một mục đích khác nữa, ngoài cái việc tra cứu hung thủ.

Bây giờ, y lấy lại được tác phong của một vị công tử một gọi trăm vâng, lời nói của y, tiếng cười của y, biểu lộ một oai nghi rõ rệt.

Y hoàn toàn quên mất cái nhục cởi kiếm bỏ lên mặt bàn vừa rồi.

Cuối cùng y hỏi tiếp:

- Đường chủ có điều chi chỉ giáo, trong chiều hướng của mục đích khác đó !

Vạn Mã Đường chủ trầm ngâm một lúc rồi cười, thốt:

- Đêm đã xuống sâu rồi, các vị không còn kịp trở vào thành. Tại hạ có ra lệnh chuẩn bị khách phòng cho các vị. Xin các vị ủy khúc lưu lại đây qua đêm. Ngày mai, tại hạ sẽ phân bày, thiết tưởng cũng không muộn.

Diệp Khai đưa tay che miệng, ngáp dài, đáp:

- Phải lắm. Ngày mai nói, hay bây giờ nói vẫn chẳng có quan hệ gì !

Phi Thiên Tri Thù mỉm cười thốt:

- Diệp huynh có tánh dễ dãi, tùy hòa với mọi người, rất tiếc trên đời còn có một số người không giống Diệp huynh !

Vạn Mã Đường chủ chớp mắt:

- Ạ ? Thế là các hạ ...

Phi Thiên Tri Thù lạnh lùng:

- Không phải bất cứ trong trường hợp nào tại hạ có thể tùy tiện mà hòa đồng với người khác, tuy nhiên tại hạ phải tùy !

Mộ Dung Minh Châu liếc mắt sang đồng kiếm trên bàn, tiếp nối:

- Tùy là phải ! Bởi ở đây dù sao cũng đủ tiện nghi hơn ở tại khách sạn !

Vạn Mã Đường chủ day qua Phó Hồng Tuyết:

- Còn Phó công tử ?

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên:

- Nếu đao không rời người thì người ở lại.

Lạc Lạc Sơn chột kêu to:

- Không được ! Tại hạ không ở lại đâu !

Hoa Mãn Thiên trầm giọng hỏi:

- Tại sao ?

Lạc Lạc Sơn đáp:

- Nửa đêm, tiểu tử đó nổi hứng giết người, giết lầm tại hạ thì chẳng hóa ra oan uổng lắm sao ?

Hoa Mãn Thiên biến sắc:

- Thế là các hạ nhất định ra đi ?

Lạc Lạc Sơn nheo nheo mắt, như có hạt bụi rơi trong mắt, bỗng bật cười cười khan tiếp:

- Nếu ngày mai, Vạn Mã Đường còn rượu ngon đãi khách, thì dù có bị giết lầm, tại hạ cũng nhận mạng, không kêu la oan uổng !

o0o

Khách bằng lòng ở lại, bằng lòng miễn cưỡng, bằng lòng tự nguyện, chung quy vẫn ở lại !

Và khách cùng một loạt đứng lên.

Họ nghĩ, dù sao, ở lại cũng được an toàn hơn là đi hoang ngoài đồng vắng, lúc đêm sâu.

Đi hoang như vậy, chẳng những không vào thành kịp, phải ngủ bờ, ngủ bụi, mà còn lắm bất ngờ xảy đến.

Khách rời đại sảnh, chỉ còn lại một mình Công Tôn Đoạn tự rót, rót đầy chén rượu, uống cạn lại rót đầy, đầy rồi lại cạn.

o0o

Đêm còn dài, ngày chưa đến gấp.

Không một tiếng động, ngoài tiếng gió hất cát tung lên cành lá, kêu rì rào, mừng tượng tiếng đao nạo xương, rào rào !

Bốn bề tịch mịch.

Đêm trăng tại Biên thành, gợi niềm sầu xứ cho khách viễn du, lãng tử nào chẳng xúc động tình hoài ? ...

Vân Tại Thiên xách ngọn đèn lồng, đi trước dẫn đường.

Phó Hồng Tuyết lết chân như lúc nào, từ từ bước cố đi sau cùng.

Y có ý đi sau, người khác cũng không muốn đi trước. Diệp Khai ở trong số người thích đi sau, nên chậm chân lại.

Phó Hồng Tuyết tiến lên, song song với Diệp Khai.

Diệp Khai chợt cười, thốt:

- Tại hạ không tưởng nổi tại sao các hạ chịu ở lại đây.

Phó Hồng Tuyết băng quơ:

- À ?

Diệp Khai tiếp:

- Vạn Mã Đường mời chúng ta đến đây đêm nay, là có ý muốn xem có hay không có người chẳng chịu lưu lại.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Các hạ đâu phải là người trong Vạn Mã Đường !

Diệp Khai mỉm cười:

- Nếu tại hạ là Đường chủ thì cũng không làm khác hơn y. Vô luận là ai, khi có ý muốn tru lục toàn gia của người nào đó, chỉ sợ không thích lưu lại nhà người đó !

Chùng như sợ câu nói chưa đủ nghĩa, chàng bổ túc luôn:

- Dù cho có lưu lại đi nữa, ít nhất cũng cử động khác hơn mọi người. Thậm chí, có thể làm một việc gì đặc biệt !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nếu là các hạ, có làm như đã nói đó chẳng ?

Diệp Khai mỉm cười, chuyển hướng cuộc đối thoại sang đề tài khác:

- Các hạ có biết Vạn Mã Đường hoài nghi người nào nhiều nhất chẳng ?

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên:

- Ai ?

Diệp Khai đáp:

- Hai chúng ta, các hạ và tại hạ !

Phó Hồng Tuyết chợt dừng chân, ngưng ánh mắt nhìn Diệp Khai, rồi gần từng tiếng:

- Có phải là các hạ chẳng ?

Diệp Khai cũng dừng chân, rồi từ từ thốt:

- Câu đó, đáng lẽ phải do tại hạ hỏi ! Có phải là các hạ chẳng ?

Hai người cùng đứng lại, cùng nhìn nhau, bất thành linh cùng cười.

Diệp Khai thốt:

- Lần thứ nhất, tại hạ thấy các hạ cười.

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Biết đâu chẳng là lần cuối !

**oOo**

Hoa Mãn Thiên chợt hỏi:

- Hai vị cười cái chi ?

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Ở đây cấm cười à ? Thấy cái lạ, buồn cười, nên bật cười vậy thôi !

Diệp Khai nói theo:

- Không cho cười thì không cười !

Trong khi họ tiến tới, bên ngoài, tại đại sảnh Công Tôn Đoạn cứ uống, uống nhiều, uống mãi chẳng biết đã nốc được bao nhiêu rượu rồi.

Vạn Mã Đường chủ nhìn hấn uống, một lúc lâu, thở dài một tiếng, rồi thốt:

- Ta biết, người muốn say, song cái say vẫn không giúp người giải quyết được việc gì !

Công Tôn Đoạn đập mạnh tay xuống bàn, cao giọng thốt:

- Không say rồi sao ? Chẳng lẽ không say mới đỡ tức uất.

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu.

- Không phải là cái tức, mà chỉ là kiên nhẫn, là nhẫn nại, vô luận là ai, cũng có lúc phải nhẫn nại ! Tình thế bắt buộc mà !

Tay cầm chén rượu, tay run, rượu trong chén tràn ra, hấn nhìn những mảnh của chiếc chén do hấn chém vỡ.

Đoạn hấn cười lạnh thốt:

- Nhẫn nại ! Ba mươi năm qua, thuộc hạ theo Đường chủ, cùng Đường chủ vào tử ra sanh lăm độ, giao tranh với địch trước sau hơn một trăm bảy mươi trận lớn nhỏ, máu chảy một số lượng đủ làm cho một người chết ngộp, hiện tại Đường chủ còn bảo thuộc hạ phải nhẫn nại thêm ! Nhẫn nại bao nhiêu lâu nữa ? Ba mươi năm dài, chưa đủ sao ! Đường chủ còn bảo thuộc hạ cố chịu đựng thêm, khi cái gã tiểu tử thọt chân lê gót đến đây !

Vạn Mã Đường chủ thở dài:

- Ta biết người chịu đựng cực độ rồi ! Ta ...

Công Tôn Đoạn chân lời:

- Đừng nói nữa ! Thuộc hạ hiểu ý tứ của Đường chủ rồi ! Hiện tại, Đường chủ có gia đình, có vợ, có con, cho nên hành sự không táo bạo như thuở xa xưa ! Đường chủ vì gia đình mà phải dè dặt ? ...

Hấn đập tay xuống bàn, cười lạnh tiếp:

- Thuộc hạ bất quá chỉ là một tiểu tốt vô danh trong Vạn Mã Đường, một phần tử tầm thường, dù cho phải vì Tam Lão Bản cam tâm nhẫn nại thì cũng hợp đạo nghĩa chứ có sao đâu !

Vạn Mã Đường chủ ngưng ánh mắt nhìn hấn. Ánh mắt ẩn ước chứa đựng niềm thương cảm lẫn lộn với sự căm hờn.

Lâu lắm, y mới thốt:

- Ai là Tam Lão Bản ? Ai là tiểu tốt vô danh ? Cái sự nghiệp này là do công sức của chúng ta dựng lên chung, dù cho cốt nhục đồng bào, cũng không thân hơn như tình của chúng ta dành cho nhau ! Những cái sẵn có tại đây, người có quyền hưởng nửa phần, bất cứ người muốn cái chi, cũng có quyền tùy tiện mà lấy đi, dù cho người muốn bắt con gái ta, ta cũng sẵn sàng trao cho người !

Y thốt với giọng trầm tĩnh, ôn tồn, câu nói đượm nặng cảm tình, dù sắt đá có nghe, cũng phải đỡ lệ, hướng chi người !

Công Tôn Đoạn cúi đầu, lệ nóng doanh nơi tròng mắt.

Cũng may, lúc đó Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên trở lại.

Vạn Mã Đường chủ lấy lại vẻ bình hòa, hỏi:

- Tất cả đều lưu lại đây ?

Vân Tại Thiên đáp:

- Tất cả !

Nhiều thương cảm trong ánh mắt tiêu tan, ánh mắt trở nên sắc lạnh.

Y trầm ngâm một lúc, rồi thốt:

- Lạc Lạc Sơn, Mộ Dung Minh Châu, với gã Phi tặc có bằng lòng ở lại, điều đó đúng là ngoài ý tưởng của ta !

Vân Tại Thiên hỏi:

- Đường chủ cho rằng ba người đó không đáng nghi ngờ ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Ít nhất nếu họ có gì đáng nghi ngờ, thì cũng chỉ có một điểm nhỏ thôi.

Hoa Mãn Thiên chen lời:

- Vị tất là vậy !

Vạn Mã Đường chủ ạ một tiếng:

- Vị tất ?

Hoa Mãn Thiên tiếp luôn:

- Mộ Dung Minh Châu chẳng phải là con người giản đơn, con người đó đóng kịch rất khéo ! Với thân phận của hắn, khi nào hắn bị nhục mấy lượt mà không phản ứng ? Hắn chẳng phản ứng, mà còn nói năng vu vơ, khóa lấp, như chẳng hề bị nhục !

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Ta biết hắn đến đây, tất có một mưu đồ, song cái đích chẳng phải là Vạn Mã Đường.

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- Còn Lạc Lạc Sơn ? Cái lão danh sĩ giả hiệu đó, đi đến đâu cũng tự tôn mình là tiền bối, xem tất cả thiên hạ là hậu sanh, tại sao bất chấp gian khổ trên vạn dặm dài, đến vùng hoang địa này ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Biết đâu lão chẳng trốn kẻ thù đang truy tung tích lão !

Hoa Mãn Thiên cười lạnh:

- Phái Võ Đương người đông, thế mạnh, người ta sợ họ thì có, làm gì họ sợ thiên hạ !

Vạn Mã Đường chủ thở dài:

- Hắn người chưa quên cái nhục một nhát kiếm nơi chân núi Võ Đương hai mươi ba năm về trước ?

Hoa Mãn Thiên biến sắc:

- Quên làm sao được Đường chủ !

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Nhưng, Hồi Vân Tử, một kiếm khách phái Võ Dương, người đã gây thương thế cho người, cũng chết dưới tay người chứ ?

Hoa Mãn Thiên cảm hận:

- Rất tiếc người trong Võ Dương chưa chết sạch !

Vạn Mã Đường chủ nhìn hấn, một lúc lâu, thốt:

- Người có khối óc thanh tịnh, ánh mắt sắc bén, gặp việc là ứng biến rất hay, khó có người sánh kịp. Điều đáng tiếc là tâm địa quá hẹp hòi. Trong tương lai, nếu người thất bại thì sự thất bại đó là do sự hẹp hòi đó sanh ra.

Hoa Mãn Thiên cúi đầu, không đáp. Lồng ngực của hấn phập phồng, phập phồng, đủ biết tâm tình của hấn mất bình thường !

Vân Tại Thiên đổi đề tài câu chuyện:

- Trong năm người đó, Phó Hồng Tuyết là người khả nghi nhất ! Nhưng cứ như lời Diệp Khai, thì ... nếu hấn vì tìm cừu mà đến, hà tất hấn mang đao vào Vạn Mã Đường !

Vạn Mã Đường chủ suy tư trầm trọng, sau cùng lại hỏi:

- Còn Diệp Khai ?

Đến lượt Vân Tại Thiên suy nghĩ, lâu lắm gã mới đáp:

- Con người đó phảng phất có võ công cực cao, mà cái tâm cơ cũng cực sâu ! Nếu quả thật là hấn, thì ... chúng ta gặp đối thủ không vừa !

Công Tôn Đoạn cười lạnh:

- Các vị suy tới đoán lui, có suy đoán ra được ai chưa ?

Vân Tại Thiên lắc đầu:

- Chưa !

Công Tôn Đoạn buông gọn:

- Nào ... không đoán được, thì cứ kể như cả năm người đều là hung thủ, cứ giết cả năm người ! Có gọn cho chúng ta không chứ ?

Vạn Mã Đường chủ cau mày:

- Nếu cả năm không phải là hấn ?

Công Tôn Đoạn trầm giọng:

- Thì tìm những kẻ khả nghi mà giết nữa ! Giết mãi thế nào cũng gặp hung thủ chân chánh !

Vạn Mã Đường chủ hừ một tiếng:

- Giết mãi ? Báo phục một mối thù, để tạo ra trăm ngàn mối thù khác, một cách vô lý, hồ đồ ?

Công Tôn Đoạn nắm chặt đôi tay, gân xanh vồng lên phát sợ !

Bỗng có giọng nói của thiếu nhi vang lên:

- Tứ thúc ơi ! Tôi không ngủ được ! Tứ thúc vào, kể chuyện xưa tích cũ cho tôi nghe đi !

Công Tôn Đoạn thở dài, mừng tượng biến đổi thành con người khác.

Sự căng thẳng trong thân thể lui đi, hấn đứng lên, từ từ bước ra ngoài.

Trống canh điểm hai tiếng.

Đêm đã sang canh hai.

Vạn Mã Đường chủ thông thả thốt:

- Cứ theo lý họ đã bằng lòng ở lại, là không bao giờ làm điều chi đáng cho chúng ta lo ngại. Tuy nhiên, chúng ta vẫn đề cao cảnh giác, phòng những cái cần phải phòng !

Vân Tại Thiên gật đầu:

- Phải !

Gã tiếp luôn:

- Thuộc hạ đã truyền lệnh tăng cường sự canh phòng đêm nay thành tám ban. Cứ mỗi nửa giờ lại đổi ban, luân lưu đến khi có lệnh mới, gặp kẻ đáng nghi, phải đánh kiếng báo hiệu.

Vạn Mã Đường chủ gật đầu.

Y chợt nghe mỗi một vô cùng, bèn đứng lên, bước về phía cửa, nhìn ra cánh đồng hoang bị màn đêm phủ kín.

Y cảm thấy lòng se thắt !

Vân Tại Thiên bước ra theo, thốt:

- Chỉ mong đêm nay không việc gì xảy ra, cho Đường chủ nghỉ ngơi. Cuộc đối phó ngày mai hẳn là khó khăn lắm đó.

Vạn Mã Đường chủ vỗ nhẹ lên đầu vai gã, thở dài, đáp:

- Qua cuộc chiến này, chúng ta sẽ được thanh thoi trường kỳ.

## oOo

Gió thu vẫn rít, trăng thu nửa mảnh vẫn lạnh lùng.

Vân Tại Thiên nhìn trăng, ánh mắt ngời niềm sợ hãi.

Vạn Mã Đường có giống như ngọn đèn tro nơi cột cờ chăng ? Đèn treo cao, chiếu sáng, ngoài mấy dặm đường, người ta còn thấy rõ ?

Song ai biết được nó sẽ tắt lúc nào ?

Đêm cứ xuống, trăng cứ mờ lung. Vạn Mã Đường chìm trong tử tịch lạnh lùng.

Vùng hoang địa ngoài Biên thành, thê lương ảm đạm làm sao dưới trời đêm có gió lạnh.

Trong khung trời đó, lại nặng niềm tâm sự, có ai ngủ được chăng ?  
Diệp Khai mở to mắt, nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.  
Chàng không cười nữa, dù cái cười là một trong những lẽ sống của chàng.  
Nụ cười của chàng chỉ nở khi đối diện với người. Nụ cười đó biến mất khi hình  
đối bóng, khi cô đơn !  
Chàng không ngủ, bằng cố là đôi mắt mở.  
Chàng gõ nhẹ ngón tay của bàn tay này vào lòng bàn tay kia, lòng bàn tay chai  
cứng. Chai cứng vì luôn luôn cầm dao, sử dụng dao.  
Nhưng, thanh dao của chàng đâu ?  
Chàng không mang dao ! Ít nhất cũng không mang lộ liễu.  
Thế thì chàng giấu dao ở đâu ? Trong tâm ?

oOo

Phó Hồng Tuyết luôn luôn đặt tay lên chuôi dao, y cũng không ngủ, đến cả đôi  
giày, y cũng không cởi ra.  
Trăng mờ nhạt, buông ánh sáng nhạt xuống gương mặt nhợt nhạt của y, trắng  
chiếu tà tà, bóng trắng rung, mặt y tựa hồ giật giật.  
Thanh dao nằm lỳ trong vỏ, hay phải tuốt vỏ ? Tuốt lúc nào ? Ngay đêm nay, hay  
ngày mai, hay sau đó một thời gian nào nữa ?  
Trống canh điểm ba tiếng ...  
Rồi bốn tiếng.  
Bỗng, có tiếng kiếng vang rền. Từ phía sau Vạn Mã Đường bốn bóng người lao vút  
lên không, như bốn mũi tên.  
Bốn bóng bay về phía tây.  
Gió lạnh cuốn qua, phảng phất có mùi tanh máu trong gió.  
Đèn trong phòng của Diệp Khai đốt trước. Rồi một lúc lâu sau, chàng từ từ bước  
ra ngoài.  
Mộ Dung Minh Châu và Phi Thiên Tri Thù đồng thời mở cửa.  
Cửa phòng của Lạc Lạc Sơn còn đóng, bên trong có tiếng thở ô ô.  
Chỉ có gian phòng của Phó Hồng Tuyết im lặng.  
Mộ Dung Minh Châu hỏi:  
- Chừng như có tiếng kiếng đổ vừa rồi ?  
Diệp Khai gật đầu:  
- Phải.

Mộ Dung Minh Châu hỏi tiếp:

- Các hạ có biết việc gì xảy ra chẳng ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không !

Vừa lúc đó, hai bóng người từ xa lao vút đến. Một trong hai người cầm kiếm, thép kiếm chớp ngời. Còn người kia thì thân pháp khinh linh như điện.

Hai người đó, là Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên.

Hoa Mãn Thiên quét ánh mắt qua bọn Diệp Khai, rồi vọt mình đến trước cửa phòng Lạc Lạc Sơn.

Hắn đã nghe tiếng thở ô ô trong phòng.

Vân Tại Thiên thì lướt mình đến trước phòng của Phó Hồng Tuyết. Gã đưa tay đẩy cánh cửa. Cửa mở vô theo tay.

Phó Hồng Tuyết đứng sừng sững tại cửa, tay vẫn nắm chặt chuôi đao, hai mắt quắc sáng đáng sợ.

Vân Tại Thiên không tự chủ nổi, lùi lại mấy bước, mặt biến sắc xanh dờn.

Gã hỏi:

- Vừa rồi, các vị không ai rời khỏi phòng chứ ?

Không ai đáp.

Câu hỏi đó đáng lý không nên nêu lên giữa lúc này. Bởi có hỏi cũng bằng thừa. Nếu có người rời phòng, người đó chắc gì nói thật ?

Hoa Mãn Thiên trầm giọng:

- Có ai nghe động tịnh chi chẳng ?

Không ai đáp.

Mộ Dung Minh Châu cau mày. Y muốn nói chi đó, chợt y khom mình, ủa mưa.

Mùi máu tanh theo gió cuốn đến nghe nặng nề.

Rồi ngựa hí vang rền.

Ánh trăng chừng như cũng mờ hơn trước.

Trời mênh mang ! Đất thênh thang ! Lệ máu lai láng ! Vàng trắng nhạt sáng !

- o O o -